

מסורת הש"ס

(א) וירשׁ יומא פ"ו ה"ו, (ב) לפיל ק"ו ושי"ג, (ג) חוספ"ס פרה ספ"ו ווע"פ חוספ"ס יומא פ"ג ה"א, ובעי"ז פרה פ"ח מ"ג ורע"ז לעיל פ"ד, (ד) נפ"תו צ"ק עו, ד"ה פרה, (ה) חולין קכא, כריכות כל, מה נל, (ו) וירש"ש, חגיגה פ"ג ה"ב, (ז) שיר' לעמ' הקודם (ח) נצני' ס"פ נח' פ"ה י"ט

הגהות הב"ח

(א) גמ' הג' דליכא גואי נמי לטעמא דמר רבא אף בעינא: (ב) שם שער המשתלם נמי אף לית להו פרה ופרים מנג' כל"ל ומיתב אפי' נמחק: (ג) רש"י ד"ה או דלמא ובי' שדינן לה ולא רוצה כל"ל ויתבת ואפי"ג נמחק: (ד) בא"ד אפילו הכי כ"צ וכו' פסק הלכה של רש"י: (ה) ד"ה קולול וכו' דוגממו בירושלמי מרח: (ו) ד"ה השוק וכו' ופר' העדה גמרי כל"ל ומיתב ופר' ייה נמחק:

גליון הש"ס

גמ' צריבין הכשר טומאה, עיין בצ"ק דף עו ע"א חוס' ד"ה פרה:

שינויי נוסחאות

[א] או דלמא בתר (רש"י): [ב] הלאפי"ד צפ"ה מהל' פרה (ה' כמז דלשעת המנצ"ס: [ג] ודכ"ה לפי התוס' מהן צ"ל מטמא, כיון דהאפינאט אף על הפרים אפי' נמחק (שפי"ר רש"י): [ד] שן קמ' שטיית' מלפון המטה דלעיל וצ"מ מקון עפ"י טומ' המטה ה"ה כנסתה"י [ד] נצני' ואחרי כן יבא, וכן נקנן, דקא' אשוקף פר ושעיר של ויה"כ (ורקדא טו, כח), ואילו קרא דלמר יבא וגו' (ורקדא ד, ח) קלי' לתלוזת: [ה] גיל' ת"ר השורף פרה ופרים והמשלח את השטמן מטמאין בגדים כו' (כתח"י): [ו] וכו"ה בתוספתא דפרים, וכן נטיקון תמוס' צ"ק ע"ה ה"ה"ש בפרי' פ"ח מ"ו, וכן משמע משי"ג ובעי"ז נצ"מ: [ז] מטמא אוכלין ומשקין מפני שהוא חי וכל שהוא חי אינו מטמא כו' (כתח"י, ובעי"ז בתוספתא ובש"י): [ח] נצני' נטק הייתי טעמיה: [ט] זרוע אשר יזרע כי דרש"י מה דרש"י וכו' (בי"ש), ונחלין כל הטען בשני' קמ' [א] צ"ל צריבין על וחי"ן, וכן נצני' (רש"י): [ב] ציחה נבלת ביד עד ואין צריכה הכשר לא גרסין (בי"ש, ח"ו ובי"ש), ועי' דף דור: [ג] צ"ל אין (צ"ס): [ד] התוס' נצ"ק גרסין אין צריבין (בי"ש), ועי' גליונותיו, ועי' מ"ז וד' דור: [ה] גיל' בר מל' (רש"י): [ו] שנתמלא (רש"י): [ז] סוף להוצי' ובעי' לשורוף בפנים הקד"ר והשל' לה' (בי"ש וכו'), ועי' נצמ' הקודם צפ"י אות כח: [ח] בדרים וציצי אל מחוץ למחנה בעינן (בי"ה), והס"ד ומה"ד האי מעינות דאבר, שיצא לחוץ הס"ד (בי"ה, ש"ס, וחס"ס, ונצ"ק ל"ג תהיות שפוטגמין [ז] הבר שבהוין צא רוב כל"ל (שםשפי"ר צ"ק): [ח] צ"ל ליה (כ"ה): [ט] צ"ל לא שביקין (כתח"י): [י] עי' מ"ז ופ"מ שכתבו דמלכא הוא הקד"ר, דהא רש"י מפרש לו לענין טומאת נגדים, אצל ראה לעיל אות פו דיש חס ב' נטמאות בשוית רש"י, ועי' שר"ק: [א] נצני' נטק ולא בגביר דרביב: [ב] כן גליונות הלכות, הנה רש"י על סוגיא זו ע"א קבלוה מלך וקשה להניח, וגם לפי מתקנתא לא פליגי רש"י ותוס' לנימא עכ"ל: [ג] דהך ראה דקמיתוי כל"ל (שםשפי"ר): [ד] מילתא דבעינן ואחרי יבא אל המחנה מלך נפק כו' כל"ל (בי"ש): [ה] להו לקמאי מציאין כל"ל (חס"ס, כ"ב וכו'), וכן נצני' לקמאי: [ו] שיצאו מתחילה לחוץ (כתח"י, כ"ב וכו'):

[ז] דוגמנתו באגדה בעלגלי (כתח"י ושי"ס): [ח] צ"ל מפר (בי"ש, כ"ב וכו'), ור' ה' ה"ס (ובכדכ"ה הניחו גם צפ"מ ומ"ז ורש"י ועי' דק"ס): [א] צ"ל ובפר' (בי"ש): [ב] צ"ל ובפר' (בי"ש): [ג] צ"ל וכו"ה הכשר דהיינו ראיות טומאה: [ד] לא נכתה"י ושי"מ דהו לא ליטמאין [בינ"ס לטמא], וגו' צ"ק ואפי"ג דלא מטמא: [ה] שיטמא (כתח"י): [ו] לטומאה בעלמא מיהא בעינן (בי"ה): [ז] שנתמלא, במגע דל"מ (בי"ה): [ח] צ"ל לו (צ"ק), וגו' צ"ש וכו' (ח"ו) [ז] שניראה דלית בה טומאה חמורה במגע אלא לר"מ כו' (כ"ה), מ"ל מנגילן ספר נפ"ר שיעורא אלא בכביצה לענין טומאת אוכלין דעלמא אלא לר"מ כו' (דאפשר כיון כן) (הש"ת בלקוטי הלכות): [א] צ"ל אי תליא (כ"ב) צ"ל כגון (צ"ק, ד"ח): [ב] בעומדין בחוץ ואחיוץ (באה"ח): [ג] צ"ל שחזור (כ"ה): [ד] צ"ל שחזור (צ"ק, ד"ח): [ה] ומה שפירשתי דמביעאי ליה לענין הנוגע בפנים אינו מבואר וזה עיקר כל"ל (צ"ק שיי"ש), ועי' צה"ז ופ"מ ומ"ז: [ה] ולא טמא עד שיהתבר, ובשעת פירשתן לא טמא דמיידי כו' כל"ל (בי"ש): [ז] צ"ל בכל כוהו (כתח"י, צ"ק, ח"ס):

טבול יום פרק שנים עשר זבחים

בתר רוצ האכר והוה ליה כמאן דלא נפק ואין כאן רוצ הזמה

לחוך ^[א] ולענין טומאת נגדים ^[ב] מחוך למחנה בעי' (הא' מיעוטא דלכר שיא' לחוך): " **אלא שיא' חזיו**, של פר ברוצ אכר, כחזי הפר ^[א] (הג"ה) יא' רוצ אחד מן האכרים ומיעוטו כחזי הפר שצפנים:

הא' מיעוטא דלכר, שגשאר צפנים **ב**תר רוצא דלכר שיא' שדינן ליה והוה ליה כמאן דנפק ואשתכח רוצ בהמה מבחוץ: **א**ו **דלמא ב**תר צפנים דמיחבז צה וויכא דלימא שדינן לה ^[א] (ו) ואפי"ג דלאו רוצא דבהמה היא אלא פלגא וליכא למימר כדלמרחן לעיל שצקינן ^[א] רוצא דבהמה ^(ו) אפילו הכי כיון דאין האכר נמוק לא אזלינן ביה **ב**תר רוצא ולא היא יציאה ואם ^[ב] נטמא הפר שורפו צפנים: **מ**סני לה, להך בעיא ברוצא דמניינא דגברי: **ש**יאלו וחזרו מסו, קס"ד לענין טומאת העזרה של אלו שהוציאום קמיצעיא ליה: **א**יטמו להו, נגדיהם: **כ**יון דהדור הדור, והוו להו כמי שלא יאלו: **ה**נך דאיכא גואלי **נ**מי נטמאו, דהא יציאה לענין טומאת נגדים צפרים כתיבא ^[א] ויאלו אל מחוך למחנה ושרפו וגו' ומנייה ילפינן לקמן בפירקין (דף קה:) לומר לך כיון שיא' הפר חוץ למחנה אחת נטמא נגדים אפי"פ דלא נפוק גברי נטמאו אלא לאו משום דלמר' דאי הדור הדור וכל שכן אלו שמוחזרים ועומדין שהרי לא יאלו ^[ב]: **א**מר רבא **ו**ספספא, דהך ^[ג] דקמייתי ראה מילתא היא: **א**ל **צ**עינן ואחר יבא **א**ל **ה**מחנה, אלמא קרא דנפקין לגברי קאי דכל נמה דלא נפק לא קרינא ביה ואחר יבא וכיון דלא קרינא ביה ואחר יבא לא קרינא ביה יכנס נגדיו: **ו**פרכינן **א**לא ר' אלעזר היכי **נ**עי נה, דכיון דכחסי תליא מילתא ^[ד] מכי נפק קרינא ביה יכנס בגדיו ואי אהדרינהו ואתו אחריני לאפוקינהו אפי' שצבת להו ^[ה] ומוציאין לא מטמאו הן כתרלי עד דנפקי דהא לא קרינא ביה ואחר יבא: **ד**נקיטי לה צנקולס, שחזום צמקלות ועומדין מבחוץ להוציאם לאחר שחזרו וקמיצעיא ליה **מ**י אחרנין כיון שיאלו ^[א] חוץ לעזרה כל העסוקים בהן מכאן ואילך חוץ לעזרה מטמאין נגדים או דלמא כיון דהדור הדור ועד דנפקין לא מטמאו: **ק**ולס, גליון אפי"פ ירושלמי מקל ורלחתי דוגמתו ^(א) ^(ב) ^(ג) צילמי תרח נטל צנקולס ותצרינון: **ה**שורף **פ**רה **ד**אומה **ו**פרים **ה**נשרפים מטמאין **נ**גדים, פרה צהדא כמיצ בה (במדבר יט) פרים פר כהן משיח ופר' העדה ^(א) ופר ^[ח] יוס הכיפורים גמרי מקרא יתירא דחטאת חטאת צשליה

כל הזבחים שנתעברו (ורקדא טו) ^[א] וסן **א**ינן מטמאין נגדים, פרה ופרים עצמן אין מטמאין נגדים הנוגעין בהן בלא מתעסקין אכליין מטמאין אוכלין ומשקין הנוגעין בהן, ולקמן מפרש טעמא: **ד**הסנא **ד**בי ר' ישמעאל מה זרעים שאין סופן לטמא טומאה חמורה, כגון אדם ונגדים: **ו**לריכוין **ה**כשר, דכר המכשירן לקבל טומאה כגון נתינת מים ומגע שרץ: **א**ף **כל** שאין סופן לטמא כו', כגון שאר אוכלין אצל הני פרה ופרים ושעיר הואיל וסופן לטמא אדם ונגדים כגון המתעסקין בהן אין לריכוין הכשר ^(א) טומאה הלכך מטמאו מחיים ואפי"ג דלא ^[א] איטמויי שאר בעלי חיים דעלמא: **א**לא לרבען אי דאיש לכו דסנא **ד**בי רבי ישמעאל אפי' שעיר המשפלה ואי לית לכו דסנא **ד**בי רבי ישמעאל פרה ופרים מנא להו, הרי טהורין הן ולא נאמרה בהן טומאה אלא למתעסקים בהן: **א**מרי **ב**מערכא לריכוין הכשר טומאה ממקום אחר, הא דסנא **ד**בי רבי ישמעאל ה"ק כל שאין סופן לטמא טומאה חמורה צריך הכשר טומאה ממקום אחר שיגע בשרץ או צנצילה ולא שיטמאו ^[א] מאילוי אכל מהי שסופו לטמא טומאה חמורה אי צריך ליגע בטומאה ומטמא טומאת אוכלין **צ**פנים **א**וכלין ומשקין, הואיל ועדיין לא הגיעו להיות מטמאין טומאה חמורה לא מטמאין טומאה קלה או דלמא הואיל וסופן לטמא לכשיאלו מטמאו: **נ**בלת **ע**וף **ט**הור, מטמאה טומאה חמורה צבית הצליעה כזוית: **מ**הו **ש**יטמא ^[א], לרבי מאיר אוכלין ומשקין כזוית, לרבען לא מיציעי לך דלמרי מדי דחזי לטומאה בעינן וצכיות אין לוו ^[ח] טומאה אלא צבית הצליעה אצל לענין מגע ליכא שיעורא ^[א] כזוית אלא לרבי מאיר דלמר כל שסופו לטמא טומאה חמורה אין צריך ראויה לטומאה מהו שמתמא כזוית מאליה: **ד**מחשא **ע**ל **א**רעא **נ**לא סינעי **ל**ך, דלא מיטמאה דהא אכתי לא הוגעה לסוף טומאה חמורה שמה לא מיכנס צבית הצליעה לעולם: **ד**נקט **צ**פומיה **נ**לא סינעי **ל**ך, דאם היו אוכלים אחרים לתוך פיו מטמאתן דהא הגיעה לטומאה חמורה צהאי שיעורא, כי מיציעי לך כו':

קה.

או דלמא בתר בהמה אזלינן, תימה אם הזמהה צפנים פשיטא דגברי טהורים כדמוכח כולה שמעתין ויש לומר דה"ק בתר בהמה דוקא אזלינן בתר רוצא אצל בגברי לא: **א**ו דלמא כיון דהדור הדור, פי' צנקולס דמציעא ליה לענין טומאת נגדים של אלו שהוציאו וקשה אטו מחילות עזרה מקום ^[א] טהרה דכיון שנטמאו מי יטהרם וגרלה לפרש דמציעא ליה לענין הנוגע צפנים דלמלא כיון דילאו בחוץ אפי"ג דחזרו הנוגע צפנים טמא ומסיק דמיציעא ליה כיון ^[ח] דנקטי צנקולס ומיידי בעומד ^[א] בחוץ ואחזו צמקלות להוציאם לאחר שחזרו ^[א] דפריש צנקולס, הג"ה: **פ**רים הנשרפים, שיאלו הפרים והאנשים וחזרו הפרים וגברי מהו פשיטא ^[א] האנשים וגם נגדים שהיו עליהם טמאים ובחזרתן לא נטהרו אלא אם אנשים אחרים נכנסו בעזרה ויתעסקו ^[א] צהוצאלא או הראשונים לצבו נגדים אחרים מי הוו טמאים צעסק זה קודם שיאלו חוץ לעזרה ^[א] כיון שיאלו הפרים כבר חשזו כאליו מוציאם אחת מפתח עזרה ולחוץ, וקאלמר מי ^[א] תלי מילתא דהוצאת הפר לצדו אפי"פ שלא יאלו האנשים א"כ גבי סוגלין אותן צמוטות כיון שיא' הפר ולכן נטמאו הראשונים אם כן גם דגואי נטמאו, ותסבדא שהיא תלוי ציציאת הפר לצדו והא צעינן ואחר יבא אל המחנה אלא פשיטא דצעינא ^[א] גם שיאלו האנשים עס הפרים ולכן דגואי לא מטמאי וגם צעאי דליך אנשים אחרים שמועילם לא יאלו פשיטא דטהורין אוהן גברי קדמאי אם לצבו נגדים אחרים, אלא רבי אלעזר הכי בעי דנקטי צנקולס שהפריים יאלו וחזרו ^[א] אנשים אחרים ועמדו חוץ לעזרה ומוציאין הפרים שצמוך העזרה צמקלות מי אחרנין כיון שהפריים כבר יאלו והאנשים עומדים בחוץ חשזו כאליו מוציאין אותן מפתח עזרה ולחוץ וטמאין או חשזו כאליו לא יאלו הפריים מעולם לחוך וטהורים אצל אם נכנסו צפנים גברי חדשים או הראשונים צנגדים חדשים כיון שמועילם אלו לא יאלו פשיטא דטהורים אפי"פ שיאלו כבר הפריים, מה ^[א] שצפנים אינו מבזא' זה עיקר, ציוך ד"ן: **ב**מחוסר יציאה **ב**מחוסר מעשה דמי או לא, ואל"ת אי מטמאו צפנים אם כן יטמאו את האימורים ויש לומר דמחוסר חמיכה פשיטא דהוי כמחוסר מעשה ולא ^[ח] מטמאו צשעת פרישתן דמיידי צנימוין צעל ^[א] כרחו

מה דרעים שאין סופן ליטמא טומאה חמורה, ורעים אין נעשין אב טומאה טעומת ואפילו נגעו בתם שהוא אבי אבות, ואינן נעשין אב טעמא אדם וכלים, דמהיכא נפקא דנוגע בתם טומאה אדם מציא קרא דכתיב (במדבר יט) וכל אשר יגע בו הטמא יטמא והכסף הנוגע בחזוהי טמא חממה עד שער, וי' כמיצו הלי' קרא דכתיב שיש לו טהרה צהאלה ובעיניה כתיב, דכמיצ לעיל מנייה והוה הטיור על הטמא וגו' ובהכרח טמא קאי והנפש הנובעה, יאלו אוכלין ומשקין וכלי חסם, הואיל ואין להם טהרה מחוץ קאין נעשין אב טמא: **א**רעא נבלת עוף טהור שסופה ליטמא טומאה חמורה, אדם ונגדים אם אכלנה, הלכך אינה לריכה הכשר (וחזקין קמא, קמא): **א**ין צריכה הכשר, לא אב טמא הכשר ירידת טומאה, לא הכשר עוס ולא הכשר שרץ, אלא מאליה בלא שום נגיעה (נדה ג):

עין משפט ונר מצוה

א א מ"י פ"ט מהל' פסח"ט הלכה ג:
ב ב ג מ"י פ"ה מהלכות פרה אדומה הלכה ה:
ב ג ד מ"י שם הלכה ז ופ"ו מהלכות אבות הטומאה הלכה טו:
ב ד ה מ"י פ"ג שם הלכה ב:
ב ה ו מ"י שם הלכה ג:
ב ו ז ע"י צ"מ צפ"ה מהלכות פרה הלכה ז:

תורה אור השלם

- והשרף אתם יקבש בגדיו וירדץ את בשרו בקיים ואחרי כן יבוא אל המזבח: וקרא טו, כח
- ובי יזעל מנבלתם על כל ירדע וירע אשר ירדע שחור וקרא: יא, לו

מוסף רש"י

מה דרעים שאין סופן ליטמא טומאה חמורה, ורעים אין נעשין אב טומאה טעומת ואפילו נגעו בתם שהוא אבי אבות, ואינן נעשין אב טעמא אדם וכלים, דמהיכא נפקא דנוגע בתם טומאה אדם מציא קרא דכתיב (במדבר יט) וכל אשר יגע בו הטמא יטמא והכסף הנוגע בחזוהי טמא חממה עד שער, וי' כמיצו הלי' קרא דכתיב שיש לו טהרה צהאלה ובעיניה כתיב, דכמיצ לעיל מנייה והוה הטיור על הטמא וגו' ובהכרח טמא קאי והנפש הנובעה, יאלו אוכלין ומשקין וכלי חסם, הואיל ואין להם טהרה מחוץ קאין נעשין אב טמא: **א**רעא נבלת עוף טהור שסופה ליטמא טומאה חמורה, אדם ונגדים אם אכלנה, הלכך אינה לריכה הכשר (וחזקין קמא, קמא): **א**ין צריכה הכשר, לא אב טמא הכשר ירידת טומאה, לא הכשר עוס ולא הכשר שרץ, אלא מאליה בלא שום נגיעה (נדה ג):

שיטה מקובצת

בשלמא דלי' מאיר בדתנא רבי רבי ישמעאל כו', עיי' חוס' צ"ק דף ע"ז ע"ה:

ליקוטים

השרץ לעני' זה ר' בעמי' קודם מטמאין אלא העוסקין בהן הלכך צריכין הכשר טומאה ממקום אחר כלומר שיגע בהן שרץ, הלכך פרה ופרים מקבלין טומאה מפני שהן ממים, אבל שעיר המשתלח אינו מקבל טומאה מפני שהוא חי (מי הרי"ן שמועת וי' פ"ג צקלוט): צריכין הכשר טומאה אחר, כלומר בעינן שהיה ראויים לקבל טומאה ממקום אחר ואם היו ראויים לכך מטמאין הם מעצמן כאילו קבילו ממקום אחר ונפקא מינה דבעו הכשר מים שהיו ראויים לקבל טומאה הילכך פרה ופרים שהם אוכלין וראויים לקבל טומאה מטמאין מעצמן אבל שעיר המשתלח שהוא חי ואינו ראוי לקבל טומאה אף מעצמו אינו מטמא ויעולם פרה ופרים מטמאין מעצמן, בין ותרע, עוד יש לפרש להאי מירמא הכי לעולם רבנן לית להו דרביי ישמעאל דסבדא להו דבעינן שיקבילו טומאה ממקום אחר ופרה ופרים נמי על ידי קבלת טומאה הילכך פרה ופרים דבני קבולי טומאה גינהו מקבלי טומאה ויחבי לה אבל שעיר שהוא חי לא מקבל טומאה ולא ייחב לו ולהעת דהו רבנן נבלת עוף טהור נמי לא מטמאה עד דמקבל טומאה ממקום אחר, והאי פירושא נוחא טפי לההוא סוגיא דרובחם מיהו דהאי סוגיא היא פירושא ליכא פלוגתא בין פרה ופרים לנבלת עוף טהור וסוגיין נמי כבולא לתלמודא כרבי ישמעאל דלא בעינן לא הכשר ולא מים הכשר שרץ (נאצי"ד פ"ג מלח"ט ה"ז):

^[1] (ובכדכ"ה הניחו גם צפ"מ ומ"ז ורש"י ועי' דק"ס): [א] צ"ל ובפר' (בי"ש): [ב] צ"ל ובפר' (בי"ש): [ג] צ"ל וכו"ה הכשר דהיינו ראיות טומאה: [ד] לא נכתה"י ושי"מ דהו לא ליטמאין [בינ"ס לטמא], וגו' צ"ק ואפי"ג דלא מטמא: [ה] שיטמא (כתח"י): [ו] לטומאה בעלמא מיהא בעינן (בי"ה): [ז] שנתמלא, במגע דל"מ (בי"ה): [ח] צ"ל לו (צ"ק), וגו' צ"ש וכו' (ח"ו) [ז] שניראה דלית בה טומאה חמורה במגע אלא לר"מ כו' (כ"ה), מ"ל מנגילן ספר נפ"ר שיעורא אלא בכביצה לענין טומאת אוכלין דעלמא אלא לר"מ כו' (דאפשר כיון כן) (הש"ת בלקוטי הלכות): [א] צ"ל אי תליא (כ"ב) צ"ל כגון (צ"ק, ד"ח): [ב] בעומדין בחוץ ואחיוץ (באה"ח): [ג] צ"ל שחזור (כ"ה): [ד] צ"ל שחזור (צ"ק, ד"ח): [ה] ומה שפירשתי דמביעאי ליה לענין הנוגע בפנים אינו מבואר וזה עיקר כל"ל (צ"ק שיי"ש), ועי' צה"ז ופ"מ ומ"ז: [ה] ולא טמא עד שיהתבר, ובשעת פירשתן לא טמא דמיידי כו' כל"ל (בי"ש): [ז] צ"ל בכל כוהו (כתח"י, צ"ק, ח"ס):

^[2] (ובכדכ"ה הניחו גם צפ"מ ומ"ז ורש"י ועי' דק"ס): [א] צ"ל ובפר' (בי"ש): [ב] צ"ל ובפר' (בי"ש): [ג] צ"ל וכו"ה הכשר דהיינו ראיות טומאה: [ד] לא נכתה"י ושי"מ דהו לא ליטמאין [בינ"ס לטמא], וגו' צ"ק ואפי"ג דלא מטמא: [ה] שיטמא (כתח"י): [ו] לטומאה בעלמא מיהא בעינן (בי"ה): [ז] שנתמלא, במגע דל"מ (בי"ה): [ח] צ"ל לו (צ"ק), וגו' צ"ש וכו' (ח"ו) [ז] שניראה דלית בה טומאה חמורה במגע אלא לר"מ כו' (כ"ה), מ"ל מנגילן ספר נפ"ר שיעורא אלא בכביצה לענין טומאת אוכלין דעלמא אלא לר"מ כו' (דאפשר כיון כן) (הש"ת בלקוטי הלכות): [א] צ"ל אי תליא (כ"ב) צ"ל כגון (צ"ק, ד"ח): [ב] בעומדין בחוץ ואחיוץ (באה"ח): [ג] צ"ל שחזור (כ"ה): [ד] צ"ל שחזור (צ"ק, ד"ח): [ה] ומה שפירשתי דמביעאי ליה לענין הנוגע בפנים אינו מבואר וזה עיקר כל"ל (צ"ק שיי"ש), ועי' צה"ז ופ"מ ומ"ז: [ה] ולא טמא עד שיהתבר, ובשעת פירשתן לא טמא דמיידי כו' כל"ל (בי"ש): [ז] צ"ל בכל כוהו (כתח"י, צ"ק, ח"ס):